

vendt mig til den daværende Konseilspræsident. Det er Bladskriverier, som kunne gentages: saa tit, at man for en Gangs Skyld maa finde det rigtigt at sige, at det er ikke sandt, hvad der saaledes skrives. Lige saa lidt har jeg over for den ærede Regering og den ærede nuværende Konseilspræsident gjort nogen Henvendelse af saadan Art om noget som helst væsentligt Spørgsmaal — ikke til nogen af den ærede Regerings Medlemmer. Selvfølgelig kan man enten for sine Vælgere eller andre have et Ærinde til en Minister, som man udretter og taler med ham om, men alle Ministrene ville bevidne, at jeg ikke har gjort Henvendelse til nogen af dem eller gjort Forsøg paa at paavirke dem i nogen som helst Retning med Hensyn til de store Spørgsmaal, der forhandles her i Tinget. Derimod kan det nok være, at ved Ytringerne med Hensyn til Vælgermøderne — det Udtryk brugte den højtærede Konseilspræsident — var Konseilspræsidentens Tanke noget nærmere ved, hvad det drejer sig om. Naar jeg talte, som jeg gjorde det i det tidligere Møde, talte jeg ganske vist til ærede Kolleger i denne Sal, men jeg gjorde det ogsaa af Hensyn til de Opfattelser, som herske udenfor — det vedkender jeg mig. Og naar jeg paa ny har bedt om Ordet for at udtale mig her i Dag, er det samme Tilfældet, for jeg tror, at det kan være godt at demtere et og andet, ligesom det ogsaa kan være godt at slaa et og andet fast. Naar jeg da i det tidligere Møde om Forsvarsvæsenet i Almindelighed udtalte, at jeg erkendte, at der var store og væsentlige Mangler ved den Ordning af vort Forsvarsvæsen, som vi have i dette Øjeblik, og som det hele foreligger, føjede jeg til — og det er dette, som maaske er punctum saliens i, hvad der her er talt om ogsaa for mit Vedkommende — at disse Mangler ere saa væsentlige, at naar man — som det er min Overbevisning — ikke har nogen Udsigt til at faa disse Mangler rettede med forøgede Udgifter og ikke en Gang med de bestaaende Udgifter, ere de saa betydelige, at det er værdt at bringe Ofre for at faa Forsvarsvæsenet i en saadan Stand, at vi med de mindst mulige Byrder kunne faa skabt det bedst mulige Forsvar til at værgø Landet med, hvis Øjeblikket dertil skulde komme. Vende vi os til Marinen og se, at Forholdet er det, at man ikke kan udruste mere end $\frac{2}{3}$ af den Flaade, som vi med store Bekostninger have skabt, og som ligger ude i Flaadens Leje, saa siger jeg, at Manglerne ere saa betydningsfulde og kunne blive en

saa stor Fare i det Øjeblik, vi skulle forsvare os, at selv om vi skulle bringe mindre Ofre, er det værdt at bringe dem for at faa den bedst mulige Ordning. Og her har jeg saa henvist til det, som vi alle have været enige om at gøre i de senere Aar; jeg har henvist til, hvad vi gjorde ved Forliget i 1894. Med Hensyn dertil skal jeg bemærke, at der er adskillige, der synes ogsaa i den Henseende at ville tillægge mig en Betydning, som jeg aldrig har haft, men ærede Medlemmer ville jo vide, at jeg i Aaret 1894 eller med andre Ord fra den 13de December 1893 til ind i Aaret 1895 saa godt som ikke var til Stede her i denne Sal og absolut ingen Del tog i Forhandlingerne om det, som fandt Sted ved Forliget i 1894. Ærede Medlemmer vide, at jeg ved en svær Sygdom var forhindret i at være til Stede her. Men allerede den Gang viste det sig, at man for at opnaa Forliget maatte finde sig i nogen Nedgang af de almindelige militære Udgifter, og desuagtet kunde man skabe en Ordning, som man fra alle Sider har været enig om var en Forbedring, en Ordning, der førte til, at vort Forsvarsvæsen, efter at denne Ordning var truffen, var stærkere og bedre med en mindre Udgift, end det var i Forvejen med en større Udgift. Det samme er Tilfældet med, hvad der skete i sidste Rigsdagssamling med Hensyn til Forplejningskorpset. Det var en mindre Nedgang, en i og for sig uvæsentlig Nedgang, som fandt Sted i de bestaaende Udgifter, og maaske bliver det, naar alt kommer til alt, ingen Nedgang, men Forholdet er nu en Gang dette, at naar ærede Medlemmer af dette Ting over for deres Vælgere skulle forsvare, hvad de ere med til at gøre paa det militære Omraade, kunne de med den politiske Opfattelse, som nu en Gang er skabt her i Landet — jeg skal straks komme tilbage hertil — ikke forsvare deres Handlemaade, naar de ikke til Vælgerne kunne sige: Vi have opnaaet dette og desuagtet sparet Penge. Og hvorfor kunne de ikke det? Det er paa Grund af den, jeg havde nær sagt, uforstandige Agitation, der drives fra en vis Side af Højre for Forsvarsvæsenet her i Landet, idet man paa de mest vanskelige Tider gaar ud og raaber op om forhøjede Forsvarsudgifter, om flere Hundrede Tusender, der skulle anvendes til Forsvaret. Derved bidrager man til at svække den Stemning, som er til Stede, og som ellers maaske kunde være af en saadan Styrke, at man ad anden Vej og paa anden Maade kunde gøre noget